

ikke orkesløst. I absolut Forstand bliver det imidlertid næppe orkesløst; thi det har viist sig, at denne Sag ved at bearbejdes uforsværet i en lang Marcke, dog er gledet mere og mere ned i Folket, og det er en stor Usandhed, naar det er erklæret af det samme ærede Medlem, at det danske Folk ikke vil. Det ærede Medlem har intet Mandat til at tale paa det danske Folks Vegne, saalænge der foreligger meget store og talende Vidnesbyrd om, at en stor Mængde ligesaa ægtværdige Borgere, Mænd og Kvinder, som han, ere af en ganske anden Mening; saa har han aldeles ikke Lov til at stille sig op som Talsmand for det danske Folk. Det er en daarlig Udflugt, naar man har villet afvise Betydningen af den Adresse, som i Fjor blev indgivet med noget over 100,000 Underskrifter af voksne Mænd, med, at disse Underskrifter ere falske. Denne Bestyldning er falden tilbage paa sin Ophavsmand, som ikke har havt et Ord at svare til alle de Vidnesbyrd, som ere komne frem. Et andet æret Medlem anbrakte Neutralitet. Derpaa har den ærede 1ste Landstingsmand for 2den Kreds (Haffner) allerede tilstrækkelig svaret. Dersom det ærede Medlem, der tror, at vi kunne finde Frelse i Neutralitet uden Væbning, kjendte noget til Verdenshistorien, saa vilde han vide, at det har Ingenting at sige, at en Stat erklæres neutral; saasnart en stærk Stat finder, at dens Vistand eller Alliance kan være nyttig, saa kræver den dens Neutralitet. Det er derfor, at en af de saa Stater i Europa, som er erklæret neutral, nemlig Belgien, har set sig nødsaget til at anlægge meget stærke Befæstninger om Antwerpen og holde en meget stor Styrke samlet i denne Fæstning og omliggende Byer — større, end den, vi agte at holde i Kjøbenhavn — hvorfra den med kort Varjel kan indfalde ene og alene for at værne om Neutraliteten. Ved at befæste Kjøbenhavn gjør Danmark ikke noget aggressivt Skridt, men erklærer kun at ville holde fast paa, hvad det har, til det Yderste. — Det ærede Medlem for 11te Kreds (Ter-manjen) talte smukt om selve Sagen; naar han desværre anførte to Grunde for, at den ikke vil kunne føres igennem, da forstaaer jeg egentlig ingen af disse Grunde. Til overordentlige Indtægter trænge vi ikke. Kasseeholdningen, Reserverfonden, er 40 Mil-lioner, som ikke have kunnet komme til Andendelse for Diebliffet. Der er ikke det Mindste i Veien for at begynde paa denne Sag med de Penge, vi have i Behold. Skulde man imidlertid gjøre det til Be-

tingelse, at den velstaaende Del af Nationen paatog sig at yde en særlig Skat dertil, nu vel, jeg er for mit Bedkommende meget villig dertil. Naturligere vilde det være at optage et Laan. Men maatte man vilde finde det besynderligt at optage et Laan, naar man har Kassen fuld af Penge, som man ikke bruger. Den anden Grund var endnu besynderligere. Det ærede Medlem erklærede, at han havde den fuldstændigste Agtelse for Regjeringens Medlemmer, men alligevel ansaa det for nødvendigt, at andre Folk kom til Roret, for at føre denne Sag igennem. Jeg vil spørge det ærede Medlem, om der er saa meget som Skygge af Sikkerhed for, hvis andre Mænd kom til Roret, at da denne Sag vilde blive gennemført. Jeg betragter alle disse Løfter om, hvad der vil ske, hvis der kom andre Mænd til Roret, som den tommeste Tale, der nogen- sinde er ført. Jeg siger af egen lang Erfaring, at de Mænd, paa hvis Vegne det ærede Medlem taler, har jeg aldrig fundet ordholdne. De hverken kunne eller maatte ville give Løfter, som de i denne Henseende ville være forpligtede til at opfylde. Det ærede Medlem for 9de Kreds (Dam) har talt om 1870. Jeg skal fuldstændig bekræfte, hvad den ærede 1ste Landstingsmand for 2den Kreds (Haffner) udtalte med større Autoritet end jeg kunde sige det, at i 1870 var det Regjeringens floge og forsigtige Politif, der reddede os ud af alle Vanfæligheder. Det Tilbud, der kom fra Frankrigs Side, var heller ikke i mindste Maade fristende. Det var strax tydeligt, at den keiserlige Regjering i Paris var fuldstændig overrasket af den udbrudte Krig; en saa meget desto betænkeligere Sag maatte det være at slutte sig til Frankrig. Naar det ærede Medlem ansaa det for Tegn paa sund Sands, at denne Sag ikke har kunnet trænge igennem, saa maa han undskyldte; jeg anser det netop for det Modsatte. Naar vort Folk havde sund Sands i tilstrækkelig Grad, vilde man ikke gjøre en Foranstaltning, der sigter til hele Statens og Landets Sikkerhed, afhængig af, om enten disse eller hine Mænd føre Regjeringen. Ja, havde det været Mænd, der vare totalt uduelige, Mænd, om hvis Redelighed man havde Grund til at tvivle, saa kunde jeg til Nød forstaa det, saa vilde de daarlig være stiftede til at føre den igennem; men, naar man erklærer, at man Intet har at indvende og har fuld Agtelse for deres Karakter, Hæderlighed og Dygtighed, saa ser jeg ikke, af hvilken Grund man ikke skulde kunne træffe Foranstaltninger